

Být „svatý“ jako Bůh

Bohumil Špinar 13.11.2010

„Když tedy toto vše se rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! „ 2 Petr 3,11

„Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ Mat. 5,48

Jak má vypadat následovník Krista?

Lk 6,27-38

Ježíš řekl svým učedníkům: 27„Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, 28žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. 29Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. 30Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek. 31Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim. 32Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. 33Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete od Boha čekat? To přece dělají i hříšníci. 34Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek. 35Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. 36Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! 37Nesud'te, a nebudete souzeni, nezavrhuje, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. 38Dávejte, a dostanete, míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jako měrou měříte, takovou se zase naměří vám.“

Ježíš se obrací na učedníky. Nové přikázání lásky není tedy určené pro ty, kdo jsou vně společenství! Jen učedník, tedy následovník Krista, může a má prokázat „novou“ podobu lásky, která je ochotná ztrácet – toto přikázání je tedy pokračováním a uplatněním Ježíšových blahoslavenství. Žehnání a modlitba za druhého jsou víc než pouhými projevy lásky: tyto projevy mají „blíž“ k srdci druhého.. Zlo nemá být přemoženo zlem, ale dobrem .

Takové pozitivní vyjádření lásky k nepřátelům ve SZ nebylo: tam nanejvýš najdeme negativní vymezení, neodplácet zlem.

v29-30 :Ježíš stupňuje svoji řeč – tím zdůrazňuje radikálnost svého nároku. Není to slovo proti sebeobraně – ale proti zákonu odplaty (zlým za zlé). Nastavení druhé tváře.

Ochota nechat se obrat není postojem slabošství, ale lásky.

v31 Zlaté pravidlo interpretuje nárok lásky k nepříteli. Častý výskyt tohoto pravidla prozrazuje, že nyní nadešel čas, kdy zákon je zapsán do srdce (Jer 31,31n.) a každý je vyučován bezprostředně od Boha.

Láska požadovaná Ježíšem není závislá na reakci (lásky či nelásky) druhého.

Je to láska ne-vypočítavá.

35 Budete syny Nejvyššího - přijmeme důstojnost „Božích synů“: a to implikuje rodinné společenství s Bohem.

Kdo miluje Otce, bude ho napodobovat, protože mu chce být podobný: nepotřebuje žádné další motivace pro své jednání.

Tyto verše specifikují požadavky lásky.

Neodsuzovat a dávat – Ježíš nepřišel odsoudit! On jako první dával zdarma, nejzřetelněji na kříži. Bůh dává velkolepě: a proto i jeho syn/dcera dává, a sice velkoryse.

Ježíšova slova nejsou pro „obyčejné smrtelníky“, o tom není pochyb! Jsou pro ty, kdo přijali Božího Ducha. Ducha... který zbožšťuje naše nitro, ale i naše vnější projevy – který místo tvrdého slova odsouzení a odmítnutí vkládá slovo laskavé, místo způsobení rány dává sílu ránu přijmout.

To už musí být silný „vnitřní motor“, který pohání k takovému „nenormálnímu jednání“! Silná motivace! A tou je... následování Otce. Pokud odpovídáme na nelásku, pak se podobáme Otcovi, který dává životodárný déšť také zlým... Otcovi, který nás miloval právě tehdy, když jsme byli jeho nepřátelé. A právě těmito provazy lásky si nás přitáhl k sobě.

Bůh miluje, protože miluje, protože „je zrovna takový“ - a ne proto, že druhý je právě takový – „hodný lásky“. Čím více pozorujeme projevy Otcovy lásky, čím víc se necháváme unášet jednotlivými detaily (těmi konkrétními projevy Otcovy dobroty – objetím, snášenlivostí, odpouštěním), pak tím víc... unášení Bohem se i my „povznášíme“ nad zraňující slova, nad nepříjemné jednání. A pak zjistím, že já miluji, protože miluji – a ne proto, že druhý mě miluje. A tehdy „jsem jako Bůh“.

Stejná milost, která přivádí člověka ke znovuzrození, je schopna přetvořit ho v Kristovu podobu. J. R. W. Stott

Myslím si, že každý z nás prožívá fakt, že naš charakter se v mnoha ohledech míjí s původním záměrem, pro který nás Bůh stvořil. Naštěstí, je tu Boží milost. Bůh v Kristu vzal dopady mého hříchu na sebe, a pro mne se otevřel život nového stvoření.

On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl. (Mt 8,17)

Díky Kristově zástupné oběti byl nastolen proces obnovy k původnímu obrazu. Vnímám u sebe potřebu růstu. Chci být takový, jakého mne Bůh zamýšlí mít, a těším se na to. Nejen ve svém

chování a jednání, ale především uvnitř, ve svém srdci. Uvědomuji si, že ve tom nejsem sám, ale že proměnu svého charakteru potřebujeme my všichni, kteří se nazýváme křesťané. Potřebujeme stále růst k biblické dokonalosti, potřebujeme stále více odrážet Kristův charakter, abychom byli důvěryhodnější v našem svědectví o Kristu tomuto světu.

Duchovní růst je učením Bible; je možností a povinností pro každého z nás.

Svatost = nový život v JK

Abychom mohli odpovědět na otázku, jak dosáhnout svatosti, musíme nejprve svatost definovat.

A oblecte nového (člověka), který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele. (Kol 3,10)

Třemi klíčovými slovy, která chceme studovat pro náš účel, jsou „obléci“, „obnovit se“ a „podle obrazu“.

Obléci – toto sloveso vyjadřuje jednorázovou akci. Kristus nás při obrácení obléká do nového člověka. Bez nového života v Kristu se proměna do Jeho obrazu neděje. Tento jednorázový akt pak představuje vstupní bránu do celoživotního procesu růstu, o kterém **hovoří následující sloveso**.

Obnovovat se – další sloveso je v přítomném čase. Tento čas naznačuje neustále probíhající vývoj v životě křesťana. Při obrácení není nový člověk hotový, ale vstupuje do procesu pokračujícího vývoje, který mu skrze Ducha dává jinou povahu. Řecky doslova, „**který je obnovován**“ – je zde vývoj směrem k dokonale obnovené přirozenosti.

V novém Biblickém slovníku se říká: „**Bůh si přeje, aby všichni, kdo se skrze víru těší ze společenství s Ním, rostli z duchovního dětství k duchovní dospělosti ... tak dlouho, dokud nebudou v tomto smyslu dokončeni.**

Pasivní tvar slovesa naznačuje, že člověk se nemůže stát ve svém charakteru ihned podobným Kristu. Musí být do Kristova charakteru proměňován mocí, která daleko přesahuje jeho duševní a duchovní schopnosti – Duchem svatým.

Podle obrazu – vzorem a cílem procesu naší duchovní obnovy ke zralosti je obraz toho, který nás stvořil. Z prvních kapitol Bible víme, že člověk byl stvořen k Božímu obrazu.

Biblické termíny, které souvisejí s duchovním formováním člověka, jsou: dokonalost, posvěcení, svatost, proměna, růst v milosti, obnova, nesení ovoce atd.

V článku ‚Dokonalost‘ v NBS čteme tuto definici: „*Písmo říká, že Bůh činí svůj lid dokonalým tím, že jej formuje do Kristovy podoby. Bůh si přeje, aby všichni, kdo se skrze víru těší ze společenství s ním, rostli z duchovního dětství k duchovní dospělosti (dokonalosti), kdy nebudou postrádat nic z Kristovy velikosti. Bůh je totiž obnovuje podle jeho obrazu. ... Plnost dokonalosti přebývá ‚v Kristu‘ a dokonalé společenství s Kristem a dokonalá podobnost Kristu jsou Boží dary, z nichž se budeme radovat až v den jeho příchodu. Do té doby však zralí a živí křesťané dosahují v oblasti duchovního porozumění, v kvalitě křesťanského charakteru a v důvěrné lásce k Bohu i člověku pouze relativní dokonalosti.*

Bratr Mach: Míra duchovnosti, míra svatosti odpovídá míře souznění s Ježíšem Kristem

Pavel věděl, že jeho dosavadní skutky byly již před Bohem na základě Kristova díla očištěny, ale byl si také vědom, že potřebuje dále růst ve svatosti.

„ Nemyslím, že bych byl již u cíle a nebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil....“ Fp 3,12

Posvěcení je postupná práce Boha na člověku, která nás činí víc a víc svobodnými od hříchu a podobnými Kristu v našich současných životech. Posvěcení neznamena bezhříšnost spíše je to synonymum pro zralost či dospělost. Je to proces, který je nastartován obrácením člověka, je to stav oddělování se pro Boha, Posvěcení je darem Boží milosti a zároveň lidským úkolem.

Pro naši vizi duchovního růstu potřebujeme vědět, jak má svatý, ten blahoslavený člověk vypadat a zároveň vidět, jak to vypadá v praxi.

Portrét šťastného muže

Prvním příkladem je obecný vzor šťastného muže, jak ho Ježíš vyportrétoval v **Matoušově evangeliu (5,1–12)** ve známých blahoslavenstvích. Jak vypadá šťastný (blahoslavený), svatý člověk podle Ježíše? Vidíme, že podle Ježíše šťěstí učedníka nespočívá v tom, co je v něm, ale v tom, co mu Bůh dává.

A jakého muže tedy Ježíš blahoslaví? Muže který: Je si vědom své vnitřní nouze, protože poznává svoji hříšnost (v. 3), je smutný, protože si přeje toho být zbaven (v. 4). Touží po spravedlnosti, protože se chce líbit Bohu (v. 6). Je mírný (v. 5) v tom, že neprosazuje sebe, i když ho ostatní zneužívají a zraňují pro jeho křesťanský postoj (v. 10n). Tiše to od Boha přijímá, nehledá pomstu, a nepřestává je milovat. Jeho milosrdenství a vášeň pro působení pokoje spolu s tichostí jsou aspekty jeho Kristovství. Čistota srdce se vztahuje k jeho rozhodnutí raději sloužit Bohu, než si sám dopřávat.

Všechny tyto kvality jsou vidět na Ježíši samém a odměna z nich plynoucí ukazuje, jaké zalíbení v nich Bůh má.

Je svatost úkol nebo dar?

„Když tedy toto vše se rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! „ 2 Petr 3,11

„Necht' Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem, tak jako i my vás milujeme ať posílí vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde Pán Ježíš se všemi svými svatými“. 1.Tes.3,12-13

„Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás“. 2.Kor 4,7

Úkol je nad naše síly

Svatosti není možné dosáhnout vlastními silami. Celé Písmo nás učí, že svatost může být jen plodem Boží milosti . Ať je naše úsilí jakékoli, sami sebe změnit nemůžeme. Jen Bůh může plně zvládnout naše chyby, naše omezení v oblasti lásky, jen on dokáže dostatečně silně působit na naše srdce. Když si toho budeme vědomi, vyhneme se mnoha zbytečným bojům a zklamáním. Nemáme se snažit stát se svatými svými vlastními silami, ale najít způsob, jak jednat tak, aby nás svatými činil Bůh.

Vyžaduje to mnoho pokory (musíme se vzdát pyšné touhy dostat se ze všeho vlastními silami, přijmout svou ubohost atd.), ale zároveň je to velmi povzbudivé.

Jsou-li totiž naše síly omezené, Boží síla a láska jsou naopak bez hranic. Máme spolehlivý prostředek, jak tuto lásku a sílu přivést na pomoc naší slabosti: stačí svou slabost pokojně přijmout a vložit všechnu důvěru a naději v Boha. Jde o vnuknutí z Boží milosti. Jinak řečeno, o vnitřní nabádání, o pohnutky z Ducha svatého v hloubce našeho srdce, kterými nám Bůh ukazuje, co od nás žádá, a pokud mu dáme alespoň svůj souhlas, dostaneme i sílu tuto jeho vůli uskutečnit.

Co Bůh požaduje, to i dává. Když nám Bůh vnuká, abychom něco udělali, zároveň nás k tomu uschopňuje. A to i když nás to přesahuje nebo nám to v první chvíli nahání strach

Co znamená být svatým dnes

Svatí mezi námi jsou lidé, kteří následují Krista v duchu a prostředí dnešní doby. Svati mezi námi nejsou nápadní extrémním oblečením, účesem, vyzývavým chováním, vyhlašováním zbožných průpovědek a odříkáváním citátů z bible. Svati mezi námi, jsou-li nápadní, pak vlídností k druhým,

svědomitostí v práci. Tím, že je na ně spolehnutí. Nemluví příliš s lidmi o Bohu - ale tím víc s Bohem o lidech, mezi nimiž žijí. Znají svou víru z osobního přesvědčení. Vědí, proč věří v Boha a umějí odpovědět na běžné námitky proti víře. Dnešní svatý je klid'as, který běžné denní mrzutosti řeší spíš žertem a s humorem než s rozčilováním. Ví, že nad všemi událostmi světa je Bůh, který i zlé umí obrátit v dobré těm, kdo v něj důvěřují. Svatý mezi námi nekritizuje lidi kolem sebe, neodsuzuje, ale snaží se je pochopit a pomoci jim. Když mluví, tak mluví o něčem, neplácá o ničem, jen aby se klábosilo. Nikdy neslibuje něco, o čem ví, že by to nemohl splnit. Před druhými se nevytahuje a snaží se mluvit co nejméně o sobě. Na druhé nežárlí.

Nevšímá si toho, co o něm říkají druzí za jeho zády. Když mu někdo vytkne chybu, přemýšlí, jak ji napravit, má-li ji opravdu, nebo co dělat, aby nepůsobil špatným dojmem, když tu chybu nemá. Nikdy se nehádá, i když ví, že pravdu má on. Řekne své mínění a to stačí. Nikomu své mínění nevnucuje. Působí na druhé svým příkladem, svou osobností. Denně setřásá vše staré. Snaží se denně vytvořit ze sebe lepší typ člověka, lepší podobu křesťana.

Poslední poznávací známkou svatých mezi námi je, že všechny tyto krásné zásady sice přijali za zásady svého denního života, ale ještě se jim nedaří zachovávat je vždy každodenně. Ještě klopýtají, ještě chybují. Ale z klopýtnutí si nic nedělají. Vědí, že svatost spočívá v neustálém začínání.

Vědí, že i ti největší světcí jsou omilostnění hříšníci - tedy lidé jako my. Tato poznávací znamení svatých dnešní doby otvírají dveře k cestě za svatostí i nám, nám všem.

My všichni můžeme být svatými! Ještě jednou si tu radostnou zvěst zopakujme:

Svatí nejsou svatí proto, že by nikdy neklesli. Jsou svatí proto, že po každém pádu vždy znovu povstali k novému úsilí!

Amen